

FISKERIDIREKTORATET

«SOA_NAVN»
«SSE_NAVN»

Saksbehandler, innvalgstelefon

«Sbr_Navn», «Sbr_Tlf»

Vår dato

«Sdo_DokDato»

Deres dato

«Sdo_SvarPaaDokDa
to»

Vår referanse

«Sas_ArkivSakID»

Deres referanse

«Sdo_AMReferanse»

Fiskeri- og kystdepartementet
Boks 8118 Dep

0032 OSLO

Høring - Samlet innsats - ny struktur - Innstilling fra Styringsgruppen for Den blå-grønne matalliansen - Høringsuttalelse fra Fiskeridirektøren

Det vises til felles høringsbrev fra Fiskeri- og kystdepartementet og Landsbruks- og matdepartementet datert 14.12.04 samt styringsgruppens innstilling datert 01.12.04.

Fiskeridirektoratet har tunge forvaltningsoppgaver innenfor den blå sektoren, og er sterkt avhengig av omfattende og relevant forskning for å kunne utføre sine oppgaver. Som tung bruker av forvaltningsrettet forskning har Fiskeridirektøren en rekke kommentarer til styringsgruppens innstilling.

Innledningsvis vil Fiskeridirektøren peke på at forvaltningens behov og bestillerkompetanse synes å være underkommunisert i styringsgruppens forslag. Fokus og løsningsforslagene synes for en stor del å kretse rundt en fristilling og samling av den næringsrelevante delen av den "blå delen" av den instituttdrevne forskningen. Mye av denne forskningen har vært vel ansett både nasjonalt og internasjonalt da både relevans og kvalitet er relativt god. Fiskeridirektoratet etterspør og er totalt avhengig av slik forskning innenfor sine virksomhetsområder villfisk, havbruk og kystsoneforvaltning. Eksempelvis ville det være helt utenkelig å kunne forvalte norske fiskeressurser uten forskningsfundamentet som Havforskningsinstituttet leverer gjennom ICES-systemet. Også forskningsinnsatsen på villfisk vil bli påvirket av styringsgruppens forslag ved at tilgang til og prising av eksperimentelle forskningsplattformer (havbruksstasjonene) blir påvirket. Slike indirekte konsekvenser synes ikke å være hensyntatt i utredningen.

Det er slik at gode forskningsmiljøer med dertil hørende fasiliteter tar lang tid å bygge opp men relativt kort tid å rive ned. Det er derfor maktpåliggende for Fiskeridirektøren at enhver endringsprosess optimaliserer med hensyn på forskningens *relevans, kvalitet og effektivitet*, både innenfor en kort og lang tidshorisont.

Endringsprosesser og grep må gjøres ut fra en rasjonell og faglig vurdering, hvor både bestillere og utførere av både næringslivsrettet så vel som forvaltningsstøttende forskning er tilstrekkelig hensyntatt. Fiskeridirektøren er helt enig at det er nødvendig å modernisere instituttsektoren. Forutsetningene og måten det gjøres på er imidlertid helt avgjørende.

Postadresse:
«Sse_Adr»
«Sse_Postnr»
«Sse_Poststed»

Kontoradresse:
«Sse_Adr2»

Telefon: «Sse_Tlf»
Telefaks: «Sse_Fax»

Internett:
www.fiskeridir.no

E-postadresse:
«Sse_Email»

Resultatet av innstillingen synes å etablere en allianse som stiller sterke krav til de ”blå” instituttene uten at det skjer en tilsvarende øvelse på den ”grønne siden”. Det kan virke som om en vesentlig forutsetning for forslaget, den blågrønne synergien, ikke blir utløst. Dette kan ha ulike årsaker, men det er et faktum at forslaget ikke omfatter særlig mye av det som blir benevnt de grønne instituttene. Fiskeridirektøren stiller seg i den forbindelse undrende til at en organisasjon som Planteforsk ikke inkluderes i alliansen, når argumentasjonen for å holde dette instituttet utenfor synes vel så relevant som for flere av de ”blå” instituttene. Mandatet nevner svært få egentlig ”grønne” institutter ut over dette. Ut fra dette blir det et naturlig spørsmål om en del av de mer dramatiske forslagene for den ”blå” siden er tilstrekkelig berettiget.

Et riktig utgangspunkt for omstilling?

Fiskeridirektøren er enig at det er et mål at samkjøring av virksomhetene over tid skal gi mer forskning pr krone. Imidlertid er det slik at dette kan ikke være det eneste kriteriet som bør legges til grunn for å avgjøre grad av samordning og organisering for øvrig.

Styringsgruppen peker helt riktig på at det i dag er et fragmentert forskningssystem innenfor sektorene. Et fragmentert system gir erfaringsmessig en sunnere konkurranseform enn alternativet; en konkurranse utelukkende basert på individuell kollegial konkurranse forskerne imellom innenfor en eller få større organisasjoner. Fiskeridirektøren er ikke spesielt urolig over at det i noen sammenhenger gjøres såkalt ”dobbelforskning”, da slike vanligvis utfyller hverandre og øker presisjonen der hvor den konkluderer i forhold til samme spørsmål. Det er imidlertid svært sjelden at slik forskning er *direkte identisk*, den er snarere innenfor samme område, og således ønsket, i det minste sett ut fra et brukerperspektiv.

Fiskeridirektøren kan vanskelig se at det fra styringsgruppens side foreligger en tilstrekkelig dokumentasjon for, ei heller er kjent med at det foreligger slik kunnskap i andre sammenhenger, at en sterk styring av strukturen og en deling mellom offentlig og privat bestilt forskning nødvendigvis gir mer forskning pr krone. Det er i den sammenheng viktig å minne om at både *relevans* og *kvalitet* må inngå i en slik produktivitetsbetraktning.

I Norge ser en gjerne på seg selv som velutviklede mht administrativ forståelse. Bedrifter som er sterkt kunnskapsintensive og kreative vil gjerne kjennetegnes av at de endrer struktur etter forholdene. Dette er gjerne resultat av indre kreative prosesser så vel som en presis forståelse av ytre rammebetingelser.

Det er derfor ikke nødvendigvis slik at redusert fragmenteringsgrad nødvendigvis vil gi mer eller bedre forskning pr krone. Skal en slå sammen forskningsmiljøer er det derfor viktig å sikre at faglig egenart, positive kulturelementer og konkurransekraft for øvrig opprettholdes. Sett utenfra synes innlemmingen av SSF i Fiskeriforskning å være et eksempel på en god prosess i så måte.

En skal også være svært forsiktig med å splitte opp miljøer som i dag har vokst fram gjennom egen konkurransekraft til velfungerende enheter. Dersom en i utgangspunktet ønsker å dele opp ett eller flere institutter (fordi en av ulike grunner betrakter de som for store eller ikke har klare nok mål), er det ikke sikkert at det er vannskillet mellom næringsrettet og forvaltningsrettet forskning som nødvendigvis er den mest fornuftige

delelinjen. Forslaget medfører, sett fra Fiskeridirektørens brukerrolle av forvaltningsrettet forskning, at de ”restinstituttene” som skal levere forvaltningskunnskap i framtiden framstår som mindre slagkraftige. Dette vurderes som bekymringsfullt. Fiskeridirektøren kan ikke se at det er gjennomført tilfredsstillende vurderinger av kritisk masse og spisskompetanse slik som mandatet forutsetter.

Rett organisering?

Det må stilles et alvorlig og prinsipielt spørsmål om det er fornuftig, både ut fra et faglig så vel som økonomisk synspunkt, å samle deler av virksomhetene i egne enheter (infrastrukturselskap for havbruksstasjonene, holdingsselskap for den næringsrettede forskningsvirksomheten). Resultatet blir til dels færre forskningsstrategiske beslutningstakere, dels at nye organisatoriske enheter etableres. På sett og vis går en vekk fra den skjerpene konkurransen som er innenfor den blå instituttsektoren i dag, og som er ønskelig også ut fra en forvaltningsbasert bestillerrolle, ved å etablere foreslåtte strukturer. Dette vil gi en ikke ubetydelig risiko for en uønsket ensretting, senket konkurranse og høyere kostnader.

Etter Fiskeridirektørens oppfatning er det et høyst uventet grep at den *næringsrettede* forskningen skal samles i én struktur – ett holdingsselskap. Dette hensett til at private forskningskjøpere i innbyrdes konkurranse gjerne vil ønske å bygge mer langvarige og eksklusive kundeforhold i forhold til ett eller flere forskningsmiljø. Det vil være lite trolig at enhver enkeltbedrift vil føle seg komfortabel med å kjøpe forskning fra ett og samme holdingsselskap som har en form for forskningsstrategisk enerett. Allerede i dag har større firma etablert forskningsfasiliteter og forskningskompetente avdelinger innenfor egne virksomheter. Dette blant annet ut fra hensynet til kostnader og ønsket om å holde kompetitivt verdifull forskning skjult for konkurrentene. Fiskeridirektøren finner det svært sannsynlig at dette vil ble enda mer utslagsgivende i forhold til kjøp av tjenester fra det foreslåtte næringsrettede holdingsselskapet.

Ut fra sin rolle som konsesjonsgiver til akvakulturanlegg med forsknings- eller undervisningsformål, vurderer Fiskeridirektøren interessen for å etablere privat akvakulturforskning som periodevis stigende, og at dette vil komme i konkurranse med den foreslåtte strukturen. Det er allerede et sterkt internasjonalt fokus blant disse private aktørene, og både innretning og organisering i styringsgruppens forslag virker noe utdatert i forhold til de resonnementene vi møter hos disse søkerne.

I dag fremstår en rekke av instituttene, nettopp fordi de også driver forvaltningsrettet forskning, som attraktive dialog- og samarbeidspartnere for private firma. Dette ut fra flere hensyn, private aktører synes å se det som et vesentlig bidrag til kvalitetssikring av forskningens relevans (både for den næringsrettede så vel som den forvaltningsrettede), men det sikrer også at næringsrettede forskningsresultater formidles inn mot forvaltningen.

Resultatet av styringsgruppens forslag kan derfor bli at et forskningsmiljø som i dag er en attraktiv samarbeidspartner for de nevnte private forskningskjøperne ikke lenger kan sikre en tilstrekkelig skjerming av innsyn i forhold til konkurrenter, samtidig som tjenestene kan produseres på en billigere måte innenfor forskningskjøperens egen virksomhet. Dette vil i så tilfelle igjen kunne føre til at holdingsselskapet vil miste sin verdi og kompetanse, og at dette blir en utpreget avviklingsvirksomhet.

Fiskeridirektøren tror heller ikke at en tett kobling mellom forskningsrådet og ett holdingselskap (i en slags monopolrolle) vil være vesentlig for å gjøre forskningen mer effektiv eller kvalitativt bedre. Det burde tvert i mot være det offentliges oppgave å legge til rette for kreative miljøer som er organisert i en størrelsesskala og et mangfold som sikrer en reell konkurranse mht *relevans, kvalitet og effektivitet*. Å legge forholdene til rette for regionale konsortier kan være ett fornuftig grep, og en kan se for seg incentivordninger som kan bidra til dette. Det fins allerede flere slike modeller satt ut i praksis (forskningsparker, felles oppdragsenheter for flere institusjoner, nettverk med mer), og Fiskeridirektøren stiller seg uforstående til at disse ikke synes evaluert som ledd i utvalgets arbeid.

Skille mellom infrastruktur og forskningsvirksomhet?

Styringsgruppens anbefaling nr 2 er å opprette et eget infrastrukturselskap som overtar de berørte instituttene havbruksstasjoner, men også de som er drevet av universitetene og andre. Forslaget gjør seg til talsmann for at alle aktverdige brukere på lik linje nærmest skal kunne kjøpe seg aksess på disse forskningsplattformene.

Fiskeridirektøren gir, som tidligere nevnt, konsesjon til alle slike konsesjoner i Norge, både de som faller inn under forslaget samt et vesentlig antall privateide FoU-stasjoner med havbruksforskning som hovedformål som ikke faller inn under forslaget. Derigjennom har Fiskeridirektøren innsikt i den forskningen som foretas i disse konsesjonene, samt hvordan disse ulike miljøene har utviklet seg. Det er også slik at Fiskeridirektoratet i sin tid opprettet og eide flere av disse havbruksstasjonene (Austevoll, Matredal) før de ble skilt ut sammen med resten av Havforskningsinstituttet.

Fiskeridirektøren kan ikke se at utvalgets forslag tar hensyn til den klare nødvendigheten av det er tunge FoU-miljøer som er direkte knyttet opp til, aller helst også er fysisk samlokaliserte, med den enkelte havbruksstasjon. Dette er et gjennomgående trekk og en vesentlig dynamikk ved alle de større havbruksstasjonene i Norge. Å fristille infrastrukturen fra FoU-miljøene og nærmest etablere en form for forskningshoteller vil etter Fiskeridirektørens oppfatning kunne føre til flere uheldige konsekvenser.

For det første krever denne typen eksperimentell forskning en "hands-and-head-on" tilstedeværelse for å sikre best mulig kvalitet og utbytte i det enkelte forsøk. Forslaget sikrer dessverre ikke dette.

Videre er det den enkelte forsker som vanligvis må utvikle sine verktøy, gjerne over en serie forsøk. Da oppnår en at fasilitetene utvikles. Mye av topputstyret ved norske havbruksstasjoner er ikke standard hylleware, men tvert imot utviklet av forskningsaktiviteten ved den enkelte stasjon eller i sterkt tilknyttede prosjekter. Uansett type forskning er en avhengig av dette, og en tett binding mellom forskningsmiljø og stasjon sikrer dette. Noe av egenarten med de forskningsinstituttene som selv drifter forskningsstasjoner, er at de er rimelig gode på eksperimentell biologisk forskning. Å løse opp denne bindingen vil svekke denne egenarten. Å ensrette forskningen i så måte bør ikke være noe mål, snarere tvert i mot.

Ved å løse opp i denne bindingen vil det heller ikke være noen form for lojalitet mellom gode prosjektgeneratorer og den enkelte havbruksstasjon. For en god prosjektgenerator vil det ikke være mye å tjene på å utvikle en del av utstyrsparken ved en stasjon dersom hun ikke har en rimelig sikkerhet for fremtidig aksess til det samme utstyret. Dermed vil ikke gode forskere lenger ha et tilstrekkelig incitament til å investere i mer varige driftsmidler ved havbruksstasjonen. Resultatet vil bli større forflytting av utstyr, oppbygging av småskala enheter nærere den enkelte forsker som ikke lenger er knyttet opp til den enkelte havbruksstasjon og at den enkelte forsker velger vekk akvakulturarter som forsøksdyr og reduserer skala fjernt fra industriell målestokk. Resultatet blir redusert relevans, og antagelig også kvalitet.

Når det enkelte prosjekt ikke lenger har en så tett tilknytning til forskningsplattformen, må en i større grad kjøpe tjenester og gjerne ansette ytterligere personell for å drifte forskningsfasilitetene. En slik utvikling vil generelt øke kostnaden pr forsøk. Dette fordi det ligger større effektivitetsgevinster i koblingen mellom forskningsmiljø og stasjon enn å samle all stasjonsdrift i en organisasjon (felles innkjøp, felles KS, felles adm.).

Fiskeridirektøren vil på dette punkt imidlertid konkludere ut fra en snevrere betraktning enn ovenforstående. Havforskningsinstituttet og i mindre grad Fiskeriforskning er viktige leverandørmiljøer for Fiskeridirektoratet. Å skjære ut forskningsstasjonene fra disse fagmiljøene vil helt klart redusere disse forvaltningsinstituttens mulighet til å produsere forskning med best mulig *relevans, kvalitet og effektivitet* (jfr utredningen side 38). Dette svekker også det forvaltningsfundamentet som Fiskeridirektoratet har å bygge på i framtiden, gitt at Fiskeridirektoratet ikke i framtiden skal opptre som et ”miniforskningsråd” med egne budsjettmidler til å kjøpe forskning for.

Det virker heller ikke fornuftig ut i fra hensynet til habilitet å ta stasjonene ut av et forvaltningsinstitutt som HI og så legge dem inn i et selskap hvor allehånde forsøk for ulike oppdragstakere skal kunne utføres. Så lenge stasjonene utgjøres av noe mer enn fasiliteter men også kompetansen til å drive dem, så øker dette habilitetsutfordringen.

På dette grunnlag frarår derfor Fiskeridirektøren styringsgruppens forslag nr 2. Fiskeridirektøren mener det er mest rasjonelt og sikrer nødvendig egenart dersom havbruksstasjonene fortsatt inngår som deler av større forskningsinstitutter. Dersom det er en reell overkapasitet på slike forskningsplattformer, vil kostnaden av å sitte med dette i realiteten øke andre aktørers aksess til denne ressursen. Ved mangel på slik kapasitet vil det skje en prioritering, samtidig som etterspørre av fasilitetskapasitet gjerne må innlede et samarbeid for å få tilgang.

Dette er slik det fungerer i dag, og Fiskeridirektøren ser i praksis få negative konsekvenser med en slik dynamikk.

En felles arena – den blågrønne matalliansen

Styringsgruppens første forslag er å etablere en fellesarena – ”Den blågrønne matalliansen” – for de blågrønne forskningsaktørene.

Å ha en god utveksling av kunnskap og tette dialoger i ett eller flere nettverk vil antagelig kunne være tilstrekkelig for å koordinere forskningsinnsatsen i tilstrekkelig grad. Er det slik at styringsgruppen vurderer forskningen som *mangelfullt koordinert* på

tross av departementenes styringsdialog med forvaltningsinstituttene, forskningsrådets programstyring og norsk medvirkning i EUs rammeprogrammer? Fiskeridirektøren stiller seg spørrende til om forventningen om en eventuell gevinst er større enn de utgiftene ytterligere styring vil medføre. Et godt alternativ ville kunne være en eller annen form for ytterligere incitamenter for trening av koordinerende nettverksbygging. Fiskeridirektøren stiller seg imidlertid tvilende til opprettelsen av et nytt organ med oppgaver som forskningsrådet som strategisk organ forventes å utføre uten en slik utredning. Å bruke ytterligere økonomiske ressurser for ikke å snakke om forskerårsverk i en ny struktur uten tilstrekkelig begrunnelse synes ikke å være en fornuftig bruk av fellesskapets midler.

Alliansen skal i følge forslaget også gi råd til myndighetene om strategiske satsninger. Forvaltningen synes ikke å være representert på annen måte enn gjennom de berørte departementene. Erfaringsmessig vil et departement kunne tendere til å ha en mer framtreddende bevilger-rolle enn brukerfokus i FoU-sammenhenger. Fiskeridirektøren råd er derfor å synliggjøre forvaltningens bestiller- og operative brukerrolle i denne dialogen.

På dette grunnlag tilrår derfor Fiskeridirektøren at styringsgruppens forslag nr 1 modifiseres. Koordineringsønsket, slik det fremkommer fra aktørene er viktig å ivareta, men da fortrinnsvis ved å revitalisere allerede etablerte organer og roller. Dette kan en oppnå blant annet ved at forvaltningens rolle blir tydeliggjort og legitimert i denne dialogen.

Behandlingen av den forvaltningsrettede havbruksforskningen – delingen mellom næringsrettet og forvaltningsrettet forskning

Fiskeridirektøren kan ikke se at en offentlig finansiert forskning knyttet til forvaltning av norske naturressurser i seg selv reiser spørsmål knyttet til konkurranseforhold. Det har til nå også vært akseptert at det drives næringsutviklende forskning på et prekompetitivt nivå. Eksempelvis grunnleggende utvikling av torsk som oppdrettsart eller estimering av bestandsstørrelsen av norsk vårgytende sild er fornuftige offentlige forskningstema.

Det anføres i kap 10 flere momenter i vurderingen av forholdet mellom forvaltnings- og næringsrettet forskningsvirksomhet.

Det anføres som en reell fare, faktisk som første av flere argumenter at de forvaltningsrettede instituttene (dersom de fortsatt driver både forvaltnings- og næringsrettet forskning) kan kryssubsidiere konkurranseutsatte prosjekter og få drahjelp til kompetanseutvikling. Til det er å anføre at det ligger i forskningens natur å integrere egen forskning i kompetanseoppbyggingen. Det ville faktisk være en forskningsfaglig unnlattelsessynd dersom en ikke "la stein på stein" basert på egne og andres nye funn i sin kompetanseutvikling. Dette er neppe et argument mot slik integrering, men må heller betraktes som en positiv synergi. Det vil videre være bortimot umulig å skille en slik påstått kryssubsidiering fra skalafordeler og andre tillatte synergier. Dersom påstanden skulle være å betrakte som reell i den forstand at midler merket forvaltningsrettet forskning er blitt brukt til næringsrettet forskning, må både Riksrevisjonen ha oversett dette samtidig som forvaltningsinstituttene skulle ligge under sammenlignbare forskningsinstitutter i reell pris.

Habilitet anføres videre som et argument mot at forvaltningsrettede institutter skal kunne utføre næringsrettet forskning i en slik grad at de kommer i et avhengighetsforhold. Det må da være et avhengighetsforhold som trekker i en bestemt retning. Det kan jo i en del sammenhenger tenkes næringsrettet forskning som ikke skaper et utilbørlig avhengighetsforhold. Like fullt anser Fiskeridirektøren at habilitet er et viktig argument for å påse at den næringsrettede forskningen ikke blir for dominerende. En kan forsøksvis tenke seg ulike former for avgrensinger eller føringer (maksimal andel for industrioppdrag, maksimal andel for kompetitivt sensitive oppdrag, forbud mot visse typer oppdrag, en egen vær-varsom-plakat etc.), og Fiskeridirektøren savner en utredning av slike alternative løsninger.

Det er grunn til å spørre seg om et slikt avhengighetsforhold kan oppstå så lenge oppdragsinntektene fra norsk næringsliv bare utgjør 7% av inntektene til de tre forvaltningsinstituttene HI, NIFES og VI (forslaget s 42). Forutsatt en tydelig etatsstyring (basert på 93% av inntektene) sammen med at den enkelte institusjon passer på å unngå å bruke den enkelte medarbeider i sammenblandede situasjoner, så vil verken kravene til forskningsprofil eller institusjonell habilitet bli utfordret. Fiskeridirektøren anser at den relative andelen med private forskningsoppdrag må økes betydelig før situasjonen med en god etisk praksis i bunn skulle bli uholdbar.

Det er også slik at inhabilitet har ulik skadevirkning for institusjonen avhengig av sakens karakter. Således vil en kraftig inhabilitet innenfor et kjerneområde eksempelvis i ressursrådgivningen være til stor skade, mens dette ikke vil være like alvorlig innenfor mer perifere områder.

Delingen anses i forslaget som nødvendig for å sikre riktig fokus hos forvaltningsinstituttene. Dette er et viktig argument, men en skulle tro at dette kunne sikres med en effektiv og dynamisk styringsdialog kombinert med egnede retningslinjer. Fiskeridirektoratet vil i en slik sammenheng kunne bidra konkret med innspill i slike dialoger, noe en som stor bruker har savnet anledningen til. En må spørre seg hvor effektiv utvalget anser dagens styringsdialog for å være, dersom 7% av inntjeningen anses som tilstrekkelig for å ta vekk fokus.

Det framføres også som et argument for deling at næringsrettet FoU ikke har de samme kompetansebehov som forvaltningsrettet forskning. Det er delvis rett, men det er samtidig et paradoks at næringslivet etterspør den kompetansen som de forvaltningsrettede instituttene har. Dette viser at kompetansebehovet i vesentlige sammenhenger ikke er konsekvent forskjellig. Det er faktisk, etter Fiskeridirektørens oppfatning, i stor grad overlapp mht kompetansebehov.

Det vil i et lite land som Norge være vanskelig å opprettholde et kunstig skille mellom forvaltningsrettet og næringsrettet forskning. Dette skillet blir ytterligere tungvint når en stor del av forvaltningen innenfor fiskeri- så vel som havbrukssektoren har et næringsfremmende perspektiv. Å se på forvaltning som et utelukkende bremsende element i så måte er noe Fiskeri- og Kystdepartementet og underliggende etater i stor grad nå arbeider seg vekk fra.

Fiskeridirektøren vil anføre effektiv etatsstyring, klare etiske kjøreregler for å sikre individuell og institusjonell habilitet, mer forpliktende og etterprøvbare krav til spesialisering og spissing av de ulike forvaltningsinstituttene forskning hensyntatt en

fornuftig arbeidsdeling som et velegnet og risikoreduert alternativ til den foreslåtte oppdelingen av velfungerende forvaltningsinstitutt. Slike grep har til nå vært prøvd med vekslende utholdenhet og ditto variabel suksess. Det synes helt klart at dette kan gjøres på en langt mer forpliktende og dynamisk måte, og det er etter Fiskeridirektørens oppfatning ikke grunnlag å forkaste slike prinsipløsninger som utilstrekkelige på nåværende tidspunkt.

Sluttord

Forskningssektoren som her diskuteres, både den forvaltningsstøttende og den næringsrettede, er viktige og absolutt nødvendige investeringer for framtidig utvikling. Kompetansen i de organisasjonene som skal utføre slik forskning må gies gode og stabile vilkår. Dette oppnåes blant annet ved å stille ufravikelige krav til forskningens *relevans, kvalitet og effektivitet*, for derigjennom å sikre best mulig grunnlag for presis og god forvaltning så vel som konkurransekraft i næringen. Å ta grep som ikke har et glassklart fokus på dette vil være mer til skade enn gagn.

Konkurransarenaen for norsk marin forskning er i høyeste grad internasjonal. Utfallet av denne konkurransen vil også i det lange løp påvirke norsk forvaltnings mulighet til å forvalte ressursene på en bærekraftig måte til beste for landets innbyggere.

Forskningens konkurransekraft internasjonalt må være en viktig premisse som i langt større grad må tas hensyn til enn i den foreliggende utredning. Norske forskningsmiljøers forskningsfasiliteter (svært ofte havbruksstasjonene) er et viktig og hyppig forekommende *pre* i konkurransen om EU-prosjekter.

Fiskeridirektøren er bekymret for de omtalte forskningsmiljøenes framtidige evne til å levere forvaltningsstøtte med de betydelige utfordringer en står overfor. Både innenfor et snevert havbruksfelt med betydelige utfordringer innen eksempelvis fiskehelse, dyrevelferd, ernæring, matvaretrygghet, så vel som et mer flerfaglig kystsoneperspektiv med en fornuftig arealdisponering som rettesnor, så er det mangel på forskningskapasitet som er framherskende. Det er bekymringsfullt dersom denne kapasiteten skal bli ytterligere redusert, både ved at forskningsplattformer så vel som synergigivende aktivitet skjæres ut.

Det er en klar mangel ved innstillingen at den ikke evner å se den blå virksomheten som et hele. Både faglig og innenfor enkelte institusjoner sees havbruksforskningen i sammenheng med eksempelvis både ressursforskning og fiskebiologi. Dette er underkommunisert og for en stor del fraværende i utredningen. Den samlede konsekvensen av forslaget er således ikke utredet.

Med hilsen

Peter Gullestad
fiskeridirektør

Jens Christian Holm
direktør

